

4016

Östra Sönerslövs kyrka skulle ursprungligen
byggts på Berrestads ving. Men när de
vände dit sten, så vändes den under natten
till sin nuvarande plats av pysslingarna,
som bodde i Maglehögen.

1
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Om sin farmors berättade Anders Andersson,
 när hon var en "liten tös" och tjänade i
 Slagbygd (i detta fallet Albo härad). Bond-
 julket märkte, hur kraften förtogs ur
 bygden: volymen minskade ej men kraften
 gick ur. Husbonden tog då en vagnsaxel och
 satte den i selen, och så vekade han och flickan
 Rätt vad det var, säga de pysslingarnas komma
 (en liten gö låg emellan gården och en kulle).
 de var en stor och flera små. ^{hade brände skenar vid kullen.} Du sade den
 store: "Ja Nej!" Men de små ville, att den store skulle
 förs. Du sade denne: "nej, inte ska ja ja, ja som
en sa liden". Du sade bonden: "ja, en du liden,
se vita fan, him som en stor", och så gick
 han efter pysslingarna med den rödglödade vagnsaxeln.
 Då fingor ge sig iväg och lämna sina östlar kvar
 Sedan dess förtogs ej kraften ur briddat.

4016

Överallt sig sägesmannen bloss; när enast
maderna (när dyngbyghälet - östret) sig hen t.e.
Det blossade väldigt. En gång var hen ute
och gick: då blossade det två gånger. "Jag
fick ta foten tillbaka, ty där blossen skulle
fram, där skulle de fram". En kväll hade
hen med sin far (död 1927, nära 103 år gammal)
spelat kort till kl. 10 på kvällen på Skultorp
och skulle gå upp mot Tulosid. Då sig hen
5 stycken sidorna "tän". Det spelas vid en sten
vid vägen: om där legat ett aldrig o' litet
föremål vid vägen, o' hade hen sett det.
Men det flyttade sig hastigt långt ästad
och spelas än här och än där.

3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4016

Pysstingarna (pyslig, en, a, ana) var "efter
säggen" ett slags underjordiskt folk. Där Anders
Anderssons far bodde (öster om kyrka, när man kom
till Borrestads gård), var en höjd eller backe som
kallades "Pans Jons höjd". Där togo pysstingarna
sin gång en kvinna, som var ägantsöster (hon
hade fått ett barn, men hade ej gått i kyrkan).
Hon fick ju ej gå ut, och vi togo pysstingarna
in henne i höjden: "folk hörde, hör hon mol
a poj". Så gifte hennes man och sig. Bröllops-
dagen kom då den berömda och led att få
stanna, men hennes man ville inte frida
honne (han skulle binda ett högre strumpband
om henne). Sedan den dagen sågs icke henne inte
mera. Mannen hette Jon Nilsson (Jon Nilsson)
och hustrun hette Anna (därav namnet).

4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4016

Om backhästen berättade Anders Andersson,
att han visade sig vid en gård, där en
bäck rann igenom - bonden hette Lasse Andersson.
En gång stod där en vit häst. Pojkarna
klav de upp på hästen, och ju längre blev
hästen. De sade Lasse: "Kos i jiss namn; de
va den längsta has (=häst), ja sit". De
slog honom en dem och sprang i bäcken.

5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV